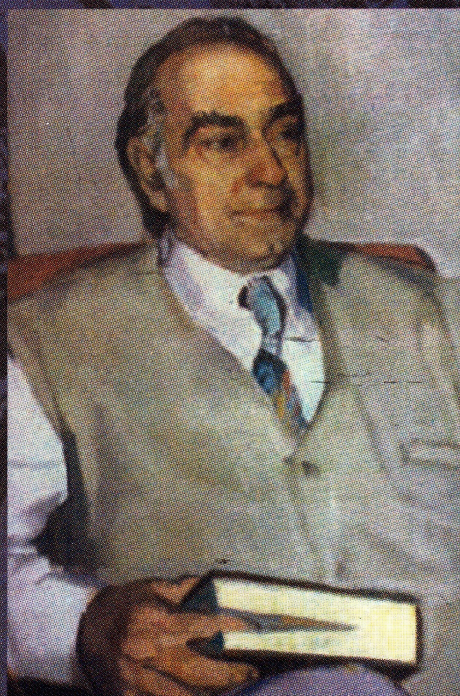

În fața cutezătorului artist, trecerea în spațiul lumii interioare este luminată la răscruci de apele văzduhului. Imaginea este apoteoză cosmică cu profunde rezonanțe în „Istoria Picturii Viitoare” (A. Boulton). Mi-l imaginez pe Georges Dumitrescu într-o mare ARCĂ a DORULUI populată cu personaje care trăiesc mai mult în văzduh, dând chip și logos clarului de lună, sidefatelor cercuri saturniene – îngeri și fluturi; vânător al himerelor, cunoscător în cadența poeziei, a limbajului păsărilor, Georges Dumitrescu se recomandă prin opera sa, „cetățean al lumii, discipol al lui Esculap și ucenic al artei”.

Pe Arca Dorului, artistul ascunde într-un sipet un răvaș din Lumea de dinaintea Cuvântului...

Traian Mocanu

„Cronica” nr. 18/15–30 sept. 1993

Dorul

*Doru-i molcom îndemn, freamăt, fior și ghes, scâncet domol înăbușit,
Șopot doinit de sfântă, strămoșească și înstrăinată glie;
Susur, colind, fuior de gând, suflet pribeag, vulcan stârnit
Și surd alean apăsător și frământat al anilor anevoioși de pribegie.
Sunt prăfuite amintiri ce pe gherghef de suflet lin se țeș și-nvolburate dau năvală
Pe nesimțite și-n răstimpuri colb hoinar stârnit fără de veste-n drum,
Sunt datini, chipuri și obârșii-n miez de suflet furișate cu sfială,
Colțuri de cer senin, crâmpie de trăiri, lăcașuri și aievea dâra unui fum.
Firul de dor trezește-n noi boare de retrăiri, tulburătoare și duioase evocări
Tiptil dezăvorând întemnițate și lăuntrice simțiri, cucernic ațipite prin unghere,
Avânturi, nesecate năzuinți, popasuri, șoapte, cumpene și încercări
Stârnite în răzlețe stoluri de o caldă și îmbietoare adiere
Sobor de retrăiri și pășuri îngânate cu năduf pe corzile dezacordate ale amintirii
Și slobode talazuri greu urnite în alai, ce izbăvesc izbindu-se de țărnul firii
Înlănțuite unde de aducere aminte, înfăptuiri sau doar nădejdi crestă-n piatră,
Doru-i șăgalnic mesager, jăratec aciuiat sub spuză, tain din harul pomenirii
Dogoare, miez și rod de jar mocnit pe veci în sfânt culcuș de vatră.*

